

Insomnie

Bragagiu

Mă trezesc și aștept ca să vină
Zori de zori să se-nfoaie din mugur
Rourat cu bobi vii de lumină
Ca și slove aprinse în rugă.

Constelații își scutură frigul,
Calea Robilor curge în mare
Eu aștept răbdător cucurigul
Ce-ar trezi setea mea pentru zare.

Bezna trage copacii de brațe
Undeva, în adânc, să îi ducă
Doar aud cum plăpânde speranțe
În triumful ei greu se usucă.

Socotesc încă linii de stele
Îndreptate-n căderea de noapte
Nedorind să gândesc despre ele
Că se-nscriu pe o filă de moarte.

Prin fereastră îmi intră o teamă
Ce ar vrea să-mi pătrundă-n putere
Și cu sunetul ei de aramă
Să-mi zvonească idei de-ntuneric.

Închid ochii să fug de privire
Care vede doar stele căzânde
De-mi forțez povestiri de iubire
În cuvinte duioase și blânde.

Dar e noapte afară tăcută
Încruntată în fire și rece
Necredința e-atâta de multă
Că-ngrozirea mea nu se petrece.

M-am pitit speriat după pleoape,
Iar cu mâinile nu știu ce-aș face...
Undeva sunt cascade de ape
Ce stropesc cu argintul de pace.

Undeva înfloresc flori albastre
Poleite în pulberi de rază
Precum visele dalbe-ale noastre

Râd deschise-n deschis de amiază.

Iar eu tremur în noapte de frică
Din coperta slăbuță de-argilă
Micșorându-mă înspre nimică
Și-n ecou foarte șubred de milă.

Dar cât pot să-mi rezist spaima asta?..
Am deschis ochii mei înainte
Îmi văzui grijulie nevasta
Ce mă-ntreabă: „Ai vise urâte?!”

„Dormi! - i-am spus - și nu ai nici o grijă
Deșteptarea mi-i foarte frumoasă
Căutam pe afară un sprijin
Și-am uitat că iubirea e-acasă!”
Victor Bragagiu